

Olof Nilsson och fjällmannen Fei på vandring
i Jämtländska fjällen i augusti 1929.

In på det gamla, goda hotellet i Bräcke han träder tidigt en morgon, målaren Nilsson, den avhållne vännen, konstnären utan like, så snart det gäller att teckna fjällvärldens inre, storslaget vackra naturscenerier, hjärtligt hälsad av fjällmannen Fei till årets strapatser. Framför stationen på närmaste spåret står tågat för avgång redo att föra dem hän mot Storliens ljuvliga nejder, åter att hälsa de fjäll, som stråla i sommarens fägring.

Glada att träffas på färder igen, två fjällbitna vänner, taga de skyndsammast plats i en vagn och börja berätta

allt som timat av vikt sen fjolårets långväga resa. Fei han teljer om Reitatjåcko, om sommar'ns bravader, Olof Nilsson åter om Karlstad och Värmland det sköna, bilfärder, som han fått göra i sällskap med trofasta vänner. Tåget, som under samtalets gäng rusar framåt, allt närmre för dem mot hägrande målet, och snart synes utgångsstationen för den planerade färden till Sylen och Blåhammarkläppen. Snasahögarnas stolta massiv skymtar fram längst i väster, svagt beslöjat av dimmor och moln, som envist syns svepa längs efter fjällets sidor och dölja dess samtliga toppar. Fjärran Stenfjällets kända konturer nu teckna sig tydligt. Storliens hemtrevna samhälle uppnås, och genast de möta gamla välkända ansikten nere vid taget, samt växla kraftiga, hjärtliga handslag med återseendets glädje. Barnen därefter med solskensblick, som lyser i ögat, hälsa vänligt, när vägen bär uppför backen till stugan för att familjen Welander besöka i gästfria hemmet. Re'n på trappan de mottaga,

värdfolkets vänliga hälsning, varefter gumman med nybakat bröd och rykande kaffe bjuder gästerna äta och dricka och hålla till godo, träder se'n gubben in att deltaga hjärtligt i glädjen, bjuder på jakt, när jakttiden stundar, och fiske i Rensjön allt det bästa han vet och prövat av vildmarkens fröjder.

Alltsedan långliga tider har Fei njutit värdfolkets godhet, gammal beprövad är vänskapen ock ifrån ungdomens färder, Olof Nilsson, som nyss har suttit med undran i blicken, något blyg och försagd, re'n blivit en vän till dem båda. Ej såsom främling den känner sig vara, som träder i stugan, där för alla, envar det klappar ett värmande hjärta. Älskvärt gumman dem bjuder att stanna i hemmet som gäster, Olof ser åter undrande ut, men Fei emottager anbudet genast, känd som han är för en ovanlig fräckhet.

Den andra dagen.

Vackert är vädret, och sikten är klar, när vännerna starta ut på sin långväga färd från Enaforsholm och till Sylen. Motorbåtsfärden i slingrande älven ger genast den stämning, endast fjällvärldens prakt förmår skänka, och Snasamassivet fångslar ens blick från början till slut, där ståtligt det tronar, obeskrivlig är längtan att äntra dess blottade hjässa. Drömmande sitta de båda inför den praktfulla tavlan, växla knappast ett ord förrän "Mölner" lägger med båten till för att avbryta resan och låta fjällmännen vandra hän mot sitt mål: att tillbringa kvällen i Sylarnas stuga. Snart uppför sugande backen går färden på prickade stigen, bort över myrar och berg och doftande björkskogens ängar. Hadölsfallens väldiga brus är musiken på marschen innan vid Dalsvallens trevliga gårdar Sylarnas toppar lysa i fonden strålande klara och under en vila framtvinga konstnärens färgsäkra pensel och skickliga penna.

Längs efter älven, den breda, går vandringen vidare framåt,
åter och åter framstår den bild, som tjuisar ens öga, inramad
ständigt av björkskogens stammar på närmaste kulle
Sylmagestället i fjärran, och aldrig till fullo kan mätta
fjällmannen under hans färd på den långa, besvärliga stigen.
Efter en rast, då smörgåsars mängd skänkt förnyade krafter,
Lillulfåns härliga vatten förjagat den svåraste törsten,
trampas den uppblötta stigen mot Enedalshöjden den västra
att omsider på kvällen i mörker och dimma uppleta målet för
dagen, vid Sylarnes fot, den gamla stationen. Trötta och
blöta av regnet, som börjat mot afton att falla träda till
sist de båda fjällmannen in för att finna huset fyllt utav
gäster, som anlant från olika trakter, "Nog finns här
plats", ta'r värdinnan till orda och anvisar bäddar,
varefter dukar på salsbordet upp de läckraste rätter,

Den tredje dagen.

"Sömnen i natt varit god", säger Olof och reser sig halvvägs
upp i sin präktiga säng och gnuggar ögonen flitigt,

fullständigt oveten om den konsert, han kamraterna givit,
innan de somnat in vid de slutligen dämpade ljuden. "Huru är
vädret idag"? ;"Till Templet står nu min längtan",
frågar och säger vidare Olof, den utsövde vännen,
"Obeskrivlig är längtan och hågen att en gång få måla
Tempeldalen, som är väl det skönaste Sylarna äger",
"Upp med Dig raskt", säger Fei, "ty det klarnar en smula i
väster.

Upp att vandringen börja, långt innan de övriga vakna
ur sin sena, behagliga sömn! Nu skola vi båda gå, vart Du
vill, och njuta av vackra naturen och livet!"

Härlig är morgonen, men likväl de regnfyllda molnen hänga i
luften ännu och envist topparna dölja, när som fjällmännen
vandra längs Ena'ns ståtliga dalgång. Först går Fei med
staven och bolmande pipan i munnen, kameran lös uti handen
och färdig att skyndsammast knäppa, blott att dimmorna
skingras ett slag kring Storsylens hjässa följd i spåren
tätt av den andre med målarens grejor. Stundom klarnar det

upp något litet och stundom syns molnen breda sin slöja på
nytt över högfjällets toppar och kammar.

Tiden flyr hän, medan än från den ena och än från den andra
utvalda platsen konstnären väljer motiv och med känsla
tecknar på duken ned att återge fjällvärlden under.

Aftonen nalkas, och nya gäster på avstånd ses skymta, styra
på olika stigar sin kurs mot det trevna kvarteret.

Den fjärde dagen.

Hög är luften, sen gårdagens moln jagats bort utav vinden,
Storsylen ståtligt sig reser, omringad av övriga toppar,
vilka stå som på vakt att skydda den väldiga jätten,
Nedanför fjällspetsens brant lyser jökeln vit uti sänkan
och med sin glans ger högfjället denna, sin säregna
tjusning.

Allt det vackra, man ser, griper sinnet och måste förbittra
avskedets alltid pinsamma stund, när timman är inne säga
farväl till de fjäll, som man tidigt sig lärde att älska.

Under vandringen bort man stannar åter och åter,
ser med vemod tillbaka mot Sylmagestället i fjärran,
när över Enedalshöjden styrs färden till Blåhammarstugan.
Underbart vackert ligger stationen högst uppe på fjället,
milsvid är utsikten här, som furstar i fjällvärldens rike
känna sig fjällmännen åter, när de vid stugan få blicka
ut över nejden, omkransad av högfjäll i ändlösa rader.

In över tröskeln till högfjällets boning med stolthet de
träda, möta den lilla värdinnan, den tjugofåriga flickan,
leende glatt går hon mot dem att hjärtligt välkomna dem
båda.

Snart nog anländer fadern ock, den präktige mannen, Aune,
fogden för stugan, som fjällman en av de främste, vilken dem
följer vida omkring och livligt berättar om sina färder och
skildrar fjället i snöstorm och tjocka, tills på "Kläppen"
de hamna att fira en njutningsrik afton. Mörk och dyster
breder sig nedanför bergväggens branter Enälvens dalgång,

och sorgligt den minner om Armfeltska tåget, när som tusentals män på återtågsväg över fjället dukade under för snöstorm och bitande midvinterkyla. Bortom i fonden lyser en mångfald av snöiga toppar, vilka jämte den slingrande älvens glittrande vatten skänka åt tavlan av vildmark och högfjäll en underbar stämning.

Tysta de sitta och andäktigt lyssna, när Aune täljer om de gravar, han funnit ifrån karolinernas dödsmarsch, utpekar platsen samt väcker intresse för vidare forskning. Tysta de vandra till hyddan, när aftonen börjar att skymma.

Den femte dagen.

Rika på minnen från ljuvliga dagar de ställa nu stegen åter till bygden igen att avsluta lyckade färden, avhållna vänner bringa ett tack för gästfrihet njuten, fjällen vinka farväl i förhoppning att snart se dem åter.

